

ELIN FRYKHOLM

MARCUS TALLBERG

KRAFTEN
KVÄLLEN

TALLBERGS FÖRLAG

TALLBERGS FÖRLAG

Publicerad av Tallbergs Förlag
Tallbergs Förlag AB, Marcus Tallberg,
Sverkersvägen 10, 17754 Järfälla

www.tallbergsforlag.se

Kraften

© Marcus Tallberg

© Elin Frykholm

© Cover: Max Asabin

All rights reserved

The moral rights of the author has been asserted

Omslagsbild: Max Asabin

Omslagslayout: Marcus Tallberg

Korrekturläsare: Phoebe Lewander

Korrekturläsare: Sarah Samantha Dafné

Sättning: Tallbergs Förlag

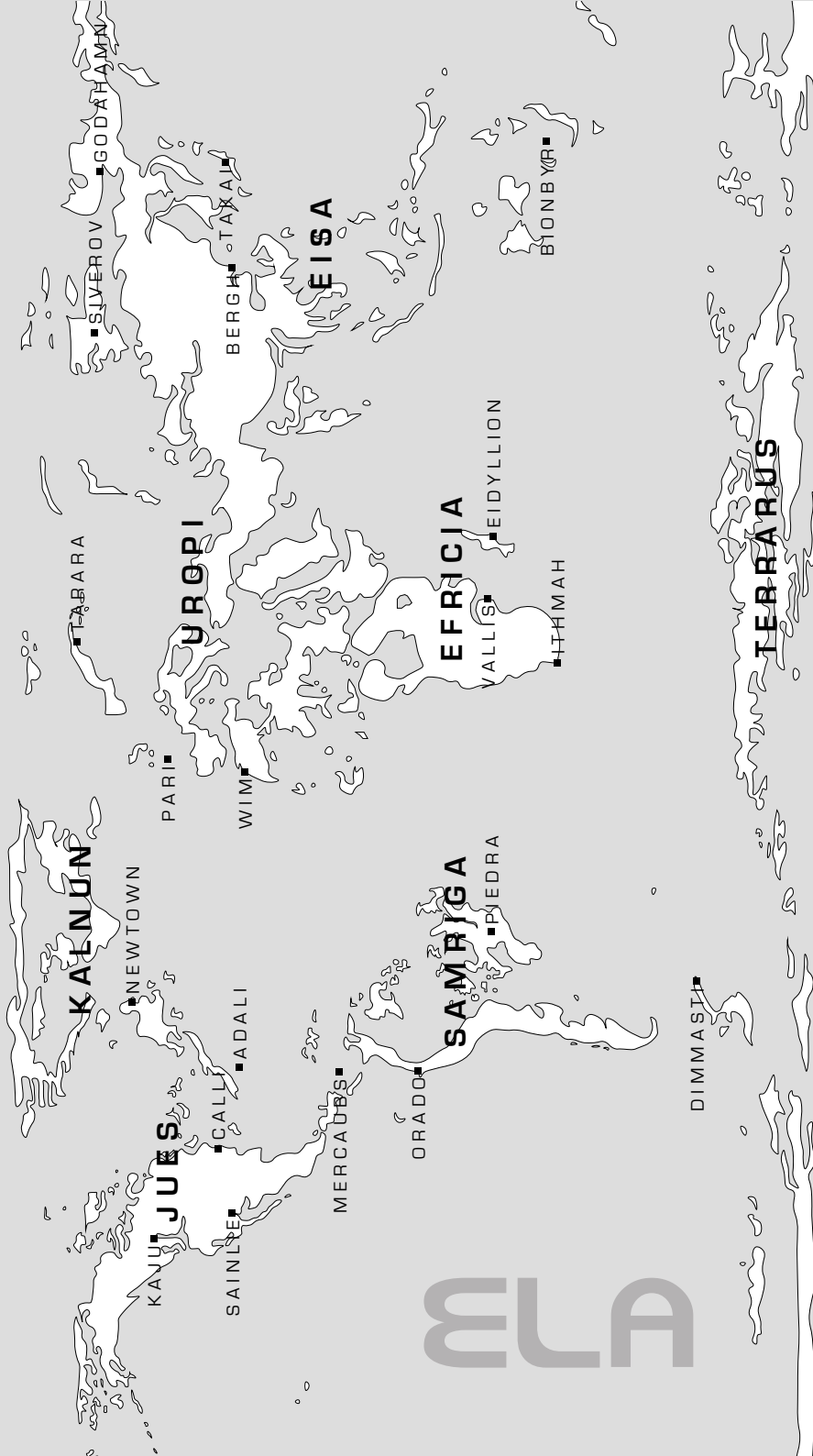
First Edition

Printed in Stockholm, 2018

ISBN: 978-91-984234-7-1

Den här boken är till alla er som
någon gång känt er annorlunda.

Vi har alla våra alldeles egna speciella krafter.

MLA

PROLOG

Åskan mullrar i fjärran. Apsel sitter vid sitt skrivbord och lyssnar på regndropparna som slår mot fönstret. Då och då belyses den mörka himlen av korta, arga blixtar som lyser upp sädesfälten utanför. Det är länge sedan de hade ett sådant oväder, regnet är bra för den torra jorden. Apsel stannar upp ett ögonblick och funderar på om de ställde fram tunnorna för att fånga upp regnet ute på gården. Vid närmare eftertanke kommer han fram till att det är gjort.

Ett svagt pip drar Apsels fokus tillbaka till det han egentligen ska göra: ta hand om räkningarna. Han stirrar på skärmen som gav ifrån sig pipet. Längst ned i högra hörnet finns över ett dussin notiser som Apsel skjutit upp: laga taket på utedasset, trimma Freda, byta ut rören i köket och så vidare. Det är inte lätt att vara ensam på ett sånt här ställe. Överst bland alla notiser står *RÄKNINGAR* med stora, röda bokstäver. Apsel brukar alltid betala dem i tid men den senaste månaden har det varit svårt att hinna med eftersom fyra av barnen blev sjuka och all energi gick åt till att ta hand om dem. Då blev det inte många vändor till Ithmah för att sälja grödor. Månadens medel och matransoner de fått från Myndigheten är också snart slut och Apsel har fått börja ta från sin egen pension för att ha råd.

Rummet som Apsel befinner sig i är inte stort trots att det är högt i tak, precis som de flesta andra rummen i huset, och som i de andra rummen har det här rummet bjälkar som även får fungera som förvaringsutrymme. Därför finns där en stege så att Apsel ska kunna komma åt böcker och lådor under taket. Just det här rummet fungerar både som arbetsrum och sovrum. Längs de spruckna väggarna finns bokhyllor, arkivskåp, en byrå och två sängar. Majoriteten är sånt som inte får plats i det andra

arbetsrummet, på andra sidan väggen om Apsels säng. Men han älskar den murkna doften och den kalla väggen som kyler ned honom varje gång han lutar huvudet mot den. Särskilt effektiv är den de dagar han har huvudvärk. Rummet är lite trångt, men det är fullt funktionsdugligt.

Apsel sluter ögonen en stund och drar en lång suck. Då han öppnar ögonen igen får han syn på sin egen spegelbild i fönstret. Ansiktet lysas upp av vaxljusen på skrivbordet. Han ser de mörka skuggorna under ögonen, det mörka håret som inte är så mörkt längre på grund av alla gråa hårstrån. Spegelbilden är alltför diffus för att han ska kunna se de begynnande rynkorna. Om han kisar och skjuter bak stolen lite blir bilden så suddig att han nästan kan inbilla sig att han är ung igen. Skulle han raka sig kanske han skulle känna sig ung i alla fall.

Utanför fönstret lyser himlen plötsligt upp och Apsel hinner se en blixtnedslag ner på andra sidan fältet.

”Det var nära!” utbrister han och oroar sig att säden kommer ta skada av stormen. Det är en ständig oro.

Ett gnyende ljud hörs bakom ryggen på honom och Apsel reser sig upp och går fram till den mindre av de två sängarna.

”Vaknade du nu, gumman?” säger han till den yrvakna lilla flickan som vänder sig mot honom i sängen. ”Ja, det förstår jag.”

Han lyfter upp flickan i sin famn. Hennes röda, rufsiga hår står åt alla håll. Hon snyftar, men lugnar sig snart och lutar huvudet mot Apsels axel. Embla gosar in sig i Apsels kläder och tar in doften från hans malätta rock. Den doften har alltid fått henne att lugna sig under alla åren han har tagit hand om henne. Sen han adopterade henne som spädbarn efter den där hemska händelsen.

”Inte är du väl rädd, Embla?” viskar Apsel. ”Seså, inget kan skada dig.”

Apsel sätter sig ner vid skrivbordet igen med Embla i famnen, men inser snart att han är alldeles för trött för att fundera över siffror och pengar något mer ikväll. Han tar med sig Embla och går en liten runda för att titta till barnen i de andra rummen, men alla ser ut att sova lugnt. Apsel går tillbaka till sitt rum och lägger tillbaka Embla i barnsängen. Han ska precis klä av sig för att själv lägga sig då han hör ett ljud. Regndropparna slår fortfarande mot fönsterrutan och vinden viner kring husets knutar, men det var

något annat han hörde. *Eller?* Ett gammalt hus som det här knarrar ofta och verkar ibland leva sitt eget liv. Han kliver ut i korridoren ändå för att höra efter om det var något av barnen och då hörs ljudet igen, tydligare den här gången.

Ingen är väl ute i det här vädret, tänker han. Apsel tvekar, men när knackningen hörs en tredje gång går han ut i hallen. När han öppnar dörren möts han av den kyliga vinden och de ilskna regndropparna. Men det står någon där ute också, någon i en mörk kappa med huvan uppdragen över huvudet.

”Får jag komma in?”

Kvinnan måste anstränga sig för att överrösta vinden. Apsel kliver åt sidan och släpper in henne. När han stängt dörren igen vänder han sig mot kvinnan. Han har svårt att se hennes ansikte under huvan, men han hör att hennes andning är ansträngd.

”Vill du ta av dig kappan?” frågar han.

Kvinnan ser sig omkring som om hon letar efter något, huttrar sedan:

”Nej... Nej, jag ska snart gå igen.”

Apsel står rådvill en stund. Vad kan denna kvinna vilja så här mitt i natten?

”Vill du ha något att dricka då?” frågar han. ”Lite varmt te innan du beger dig av igen?”

”Ja...” säger kvinnan eftertänksamt. ”Ja, det kanske vore bra.”

Apsel visar henne in i köket, som ligger vägg i vägg med hans rum. Han tittar till Embla och lämnar dörren på glänt innan han tänder några vaxljus och kokar upp vatten i vattenkokaren. Kvinnan står vid bordet, men sätter sig inte ner. Vattnet droppar från hennes kappa ner på stengolvet.

”Är det säkert att du inte vill hänga av dig kappan?” försöker Apsel igen.

Då ser kvinnan hastigt upp på honom.

”Förlåt... Men visst är det här ett barnhem?”

”Ja.”

”Sethunyagården?”

”Precis.”

”Och du är Apsel Faas, föreståndaren?”

”Det stämmer också.”

Kvinnan släpper ifrån sig en suck och sätter sig ner på en stol

vid bordet. Vattnet kokar upp snabbt och Apsel ska precis fråga henne vilken sorts te hon vill ha, men sätter sig istället mitt emot henne och knäpper händerna framför sig på bordet. Kvinnan ser ner i bordet. Det kokande vattnet glöms bort. Hon är på väg att säga något, men öppnar istället sin kapp och avslöjar vad hon hållit dolt i sin famn ända sedan hon kom in. Som föreståndare på ett barnhem är Apsel van att folk kommer med barn till honom, men det är inte ofta någon kommer med ett så ungt barn och det här måste vara nästan nyfött. Kvinnan har barnet inlindat i en filt och när hon lägger det på bordet tar Apsel det instinktivt i sin famn.

”Lilla vän”, nynnar han och smeker barnets sirapsbruna kind. Barnet har en lyster endast ett nyfött barn kan ha och det doftar av blött gräs och skog. Dess lilla hand håller krampaktigt i filten det har lindad runt sig.

När han ser upp igen har kvinnan tagit av sig huvan. Hennes citronblonda hår sitter halvt uppe i en tajt boll som ser helt orörd ut trots huvan och det stormiga vädret. På den raka, spetsiga näsan vilar ett par rektangulära glasögon. Trots de knappt synbara påsarna under ögonen har hon ett hårt ansikte och är mycket blek.

”Det är en flicka”, säger kvinnan innan Apsel hinner säga något mer. ”Hennes mamma är död.” Plötsligt reser sig kvinnan upp och börjar gå fram och tillbaka i det lilla köket. ”Jag har redan tagit för lång tid på mig...” mumlar hon tyst. Sedan stannar hon upp och vänder sig mot Apsel. ”Hör på. Det här barnets mor flydde för ett par veckor sen. Jag hjälpte henne att fly. Jag och... Hon var höggravid redan då och hon födde i natt. Men hon klarade sig inte... Så mycket blod...” Kvinnan skakar på huvudet. ”Hennes man är högt uppsatt hos Presidenten. Det får aldrig komma fram att det här barnet är hans dotter. Fattar du?”

Apsel sitter förstummad och hinner knappt ta in vad kvinnan sagt då hon går fram och lutar sig över bordet mot honom.

”Det här barnet... Hon är speciell.”

Det är som att hela världen håller andan. Apsel hör inte längre vinden eller regnet eller de gurglande ljuden från barnet han håller i sin famn. Kvinnans blåa ögon når sig fast i hans.

”Speciell?” får Apsel fram. ”Du menar... *speciell?*”

Kvinnan nickar och upprepar:

”Speciell. Du förstår vad jag menar. Jag tänkte att det här barnhemmet kunde vara bra. Din egen mamma var ju... Ja, jag tänkte att du kunde vara en bra person att lämna henne till.”

Apsel vet inte var han ska börja. Hur kan denna okända kvinna veta något om hans mamma?

”Men barnet...” är det han får fram till slut, ”... hon är ju alldeles nyfödd. Hur kan du vara så säker...?”

Kvinnan håller upp en hand för att avbryta honom.

”Fråga mig inte hur. Lita på mig. Hon måste skyddas.”

Apsel finner inga ord så han nickar bara. Kvinnan tar ett steg tillbaka och ser sig omkring i rummet som om hon bedömde dess duglighet. Hennes blick fastnar på två tavlor som hänger på ena väggen. Det är två porträtt som föreställer två av Elas tidigare Presidenter. Kvinnan går fram och studerar bilderna, läser namnen som står under dem. Hon nickar.

”Hon får det bra här”, säger kvinnan sen, mer som övertalning till sig själv än till Apsel. Hon sveper med blicken över köket en sista gång. ”Här får hon växa upp som vem som helst.”

Hon går fram till Apsel, lutar sig fram mot flickan och smeker försiktigt hennes kind. Den är lika len som en nyplockad persika. När kvinnan kommer nära känner Apsel doften av vått tyg, jord och någonting mer... Blod?

”Jag måste gå nu”, säger kvinnan och går ut i hallen.

Apsel skyndar sig efter henne.

”Vänta”, säger han och kvinnan hejdar sig med handen på dörrhandtaget. ”Har hon något namn?”

I det dunkla ljuset i hallen tycker sig Apsel se hur kvinnan torkar bort en tår.

”Freija. Hon heter Freija. Lova nu att ta hand om henne. Och du”, hon tar ett steg fram mot Apsel så att hennes ansikte är helt nära hans, ”jag har aldrig varit här.”

Han nickar. Kvinnan kastar en sista blick på barnet i Apsels famn innan hon försvinner ut i mörkret och den rasande stormen. Apsel går tillbaka in i köket och sätter sig vid bordet igen. Han är alldeles omtumlad. Visst har folk kommit och knackat på och velat lämna barn till honom förut, men inte under dessa omständigheter och definitivt inte... Han lyfter upp flickan som öppnar sina mörka ögon och ser på honom.

”Jaså, Freija, så det är något alldeles speciellt med dig? Ingen fara, här ska ingen hitta dig.”

Apsel tystnar och ser sig omkring. Plötsligt får han en känsla av att någon iakttar honom, att någon lyssnat på hans konversation med kvinnan. Det är såklart inte så. Ingen är här och ingen är vaken förutom han och lilla Freija. Men man kan aldrig veta vem som lyssnar. Vare sig det visar sig att Freija är speciell eller inte bestämmer sig Apsel för att aldrig nämna det igen, inte för någon. Det blir säkrast så.

Någonstans långt ner i en kökslåda letar Apsel fram mjölkersättning som han matar Freija med. Sedan letar han fram en liten spjalsäng som han ställer in i sitt rum mitt emellan Emblas säng och sin egen.

”Em-em, imorgon när du vaknar ska du få träffa din nya syster”, viskar Apsel till Embla och kysser hennes röda lockar.

När Apsel väl kommer i säng inser han att det inte är många timmar kvar tills det är dags att stiga upp igen. Det är inte ofta han fått ta hand om en alldeles nyfödd liten bebis. Senaste gången var för fyra år sedan då Embla dök upp i hans liv under de hemska omständigheterna vid oasen. Han valde då att uppfostra Embla som sin egen för att skydda henne från andra. Det har varit tufft men på något sätt har han fått det att fungera. Han är säker på att det kommer gå bra att ta hand om ett så här litet barn nu också. Apsel betraktar de båda sovande flickorna och känner sig övertygad om att de kommer att växa upp och bli goda vänner. De har redan flera saker gemensamt.

Att Freija är ”speciell” bekymrar han sig inte över. Han är van att ta risker. Apsel förstår varför kvinnan hade varit tvungen att fly med barnet. Han hade gjort det själv om han hade befunnit sig i samma situation som hon. Särskilt med tanke på vad som hände i Adali där flera av *dem* miste livet efter ett uppror förra året. Det hade visats på nyheterna. Han hoppas att han kan lyckas skydda henne tillräckligt bra från omvärlden, men även från henne själv.

Apsel har egentligen redan bestämt sig för att göra sitt bästa för att ta hand om Freija men det är bra att tänka igenom ett sånt här beslut – när det inte gäller ett ”vanligt” barn. Han har mycket att förlora genom denna handling men för Apsel är ett liv ett liv. Alla är lika oavsett olikheter.

Apsel somnar till slut och han drömmer om den lilla flickan som nu blivit barnhemmets senaste tillskott. I drömmen tittar hon på honom och han känner ett ljus som lyser inifrån hennes kropp. Till slut lyser det så starkt att han blir bländad. Nästa morgon funderar Apsel en stund över den märkliga drömmen, men snart har han händerna fulla med att se till att alla barnen vaknar, tvättar sig, klär på sig och får i sig frukost.

Drömmen glömmet han snart.

Hallå?

Hör du mig?

Jag hoppas det.

Beroende på var du kommer ifrån kanske du tror på att livet har oändliga möjligheter. Att vem som helst kan bli vad som helst. Och för just dig kanske det är så. Du kanske har fötts in i en värld där du har alla förutsättningar för att lyckas, att nå dina drömmar.

Men så är det inte för mig. Så har det aldrig varit för mig.

Där jag är uppvuxen är ens liv förutbestämt åt en. Det räknas ut av enkla algoritmer som börjar redan vid sex års ålder. För mig har det bara funnits ett fåtal vägar att ta, oftast bara en men det betyder inte att jag inte värderar mitt liv. Jag har valt att gå med på spelreglerna som Myndigheten har bestämt. De få val jag själv har gjort är baserade på vad jag har trott är rätt.

Om jag inte spelar med och lyckas kommer allt att vara förgäves. Vårt land kommer få uppleva en andra Katastrof och befolkningen kommer dö ut eller värre: bli hemlösa Vandrare med ett enda mål, att hitta mat som inte går att få tag på och skydd som inte existerar. Det är ingen överdrift utan en verklighet. Oavsett hur mycket jag önskar att det inte var så kan endast jag styra hur allt kommer att sluta.

Ingen press.

Vad var det du sa till mig, Embla? "Freija, det handlar inte om att vilja det eller inte, det handlar om att göra det."

Jag är inte här för att ödet har bestämt det, jag är här för att jag har valt det. Ibland måste man tvinga sig själv till att göra saker trots att det är svårt. Om inte vi gör det – vem kommer göra det då? Jag måste göra det här, trots att det är svårt och läskigt.

Men också på grund av en dröm som förföljer mig. En dröm om

smärta, krig och eld. Jag kan aldrig se tydliga detaljer i drömmen, jag vet bara att den lämnar mig med en känsla av tomhet och rädsla. Rädsla över att jag ska förlora allt jag håller kärt. Jag önskar att jag kunde göra som Onni som alltid klistrade på ett leende och spred skratt och värme var han än gick. Oavsett hur mycket jag försöker kan jag inte skaka av mig känslan av att drömmen betyder något. Att den talar om något för mig. För vad som också var med i drömmen var ett vitt skepp som bryter upp det mörka och leder mig förbi.

Det råder total tystnad. Lungorna bränner när man är nere så länge som jag har varit men jag har blivit van vid känslan. Sikten är bra och trots att allt går i blått bryter en stark orange eller en klar röd av det blåa men försvinner lika snabbt som det kommer. Under mig är allt grått och vitt. Jag tar sats ned och rör vid det. Det är lent och rinner mellan fingrarna. Det här är en bra plats eftersom trafiken inte är lika livlig och det inte är mycket skräp att tala om, någon enstaka plåtburk eller träflisor. Det blir tyngre i bröstet och jag tar beslutet att återvända till ytan för att ta ett snabbt andetag innan jag dyker ned igen. Jag älskar vattnet. Det får mig att känna mig lika odödlig som havet.

Något blänker till på botten. Efter ett par simtag ser jag att det är ett armband som ligger halvt begravt i sanden. Jag fångar upp det med ena handen och simmar sedan upp till ytan igen.

Väl uppe vid ytan märker jag att jag har simmat längre ut än vad jag brukar. Bryggan vid stranden ser liten ut där jag flyter, och lite malplacerad i grönskan. Palmerna växer sig höga och skänker större delen av bryggan skugga. Det finns också ett fruktträd som ryktas bära trädmelon, men jag har aldrig sett någon frukt i det så jag vet inte säkert. Längs båda sidorna växer stora buskar med orange blommor med stora kronblad. Det är en av anledningarna till att jag älskar den här platsen, eftersom den skiljer sig från den ökenliknande stäppen som utgör en klar majoritet utanför Ithmahs höga murar. Här vid vattnet frodas livet.

Jag simmar fram till bryggan och innan jag häver mig upp på den, simmar jag nära vassen och ser mig försiktigt omkring så att ingen av stadsbarnen är i närheten och kan få syn på mig. När kusten är klar drar jag mig upp på bryggan och råkar riva mig på ett av vassbladen. Vid den här årstiden är de likt knivar.

Jag går fram till min skolväska som är gömd vid en palmbuske och tar fram ett par rena strumpor som jag trycker hårt mot såret som uppstått. Det verkar vara ett djupt sår för det tar en bra stund innan det slutar blöda och jag kan fokusera på skatten jag hittade.

Armbandets är gjort av tjugoåtta små, svarta pärlor som omringar en större pärla i turkost som glittrar i den höga solen. Förmodligen är det inte värt mer än en tallrik säd men jag tycker att det är vackert. Två av pärlorna har varsitt ord ingraverat – “*Fdokr*” och “*Matåv*” – men de betyder ingenting för mig. Jag har aldrig sett orden förut.

En perfekt födelsedagspresent, tänker jag och sätter på mig det. Jag ger ifrån mig en djup suck när jag blir påmind om vad det är för dag. Min sextonde födelsedag. Domedagen. Det bildas en grop i magen och istället för att föda den med ännu mer oro reser jag mig upp för att bege mig till havsbotten igen. Jag avbryts mitt i rörelsen av en välbekant röst.

“Freija Falinn, vad har du gjort den här gången?”

Jag vänder mig om och ser en leende Embla komma gående mot mig. Hon har som alltid sitt pillemariska leende klistrat i ansiktet, och fräknarna och hennes vågiga röda hår gnistrar i solskenet.

“Varför tror du att jag har gjort något?” svarar jag och tar tacksamt emot en kram från min syster. Hon är lite kortare än jag så jag får alltid ta den övre kramen. Vi har de bästa kramarna. Hon måste ha kommit från marknaden för hennes kläder doftar starka kryddor.

Embla himlar med ögonen. “Därför att du alltid kommer hit när du behöver rensa tankarna efter något som har hänt. Säg nu!”

“Är jag så lätt att genomsåda?” fnissar jag. “Det är inget som har hänt idag, mer än vanligt så att säga, men jag kände inte för att komma hem riktigt än. Jag vill inte få det bekräftat utan ville vara kvar så länge jag kunde. Det är töntigt, jag vet.”

“Vad tror du att ledarna har valt för dig?” undrar Embla. Hon förstår precis vad jag menar. Vi lägger oss ned i det gulgröna gräset, som trots att det är en riktigt varm vårdag är skönt att vila mot. Det kittlar lite då och då när en myra kryper längs med vaden eller ett grässtrå dansar mot huden i vinden.

Som alla vet är man klar med skolan när man är sexton år, för dem som har gått i den förstås, och man blir tilldelad en plats, i ett

yrke som är noga utvalt för varje person.

“Jag vill inte säga hej då”, viskar jag och känner hur tårarna börjar komma. De syns inte lika tydligt under ytan och jag önskar att jag var tillbaka i vattnet.

“Det är inte säkert att du behöver flytta ifrån Ithmah. Jag fick ju stanna kvar på barnhemmet, eller hur?”

Jag vet att Embla försöker få mig på bättre humör men vi båda vet att det är ett särskilt fall. Apsel köpte loss Embla så att hon kunde stanna kvar och jobba som hans assistent. Jag tvivlar på att jag skulle få samma tur.

Jag andas in tångdoften och stirrar ut över viken på staden på andra sidan vattnet. Ruiner från en gammal era. Den rostiga staden har sett precis likadan ut så långt jag kan minnas. Härifrån ser det ut som att staden brinner, med de orangeröda husen som glimmar i solljuset och röken från de tusentals fordon som trafikerar staden. Ljuden från stadens aktiviteter hörs trots vågornas kluckande och måsarnas skri och jag kan svära på att jag känner doften av järn och rost ända hit.

Hur såg Ithmah ut innan smältningen – *Katastrofen* – skedde? Hade husen varit lika rostiga? Hade det varit lika trångt att bo här? Byggde människor på höjden redan då? Det var förmodligen inte lika förfallet och överbefolkat som det är nu i alla fall. Egentligen har jag alltid känt att jag inte hör hemma här. Det är något i mig som säger att jag inte är hel, att det finns något annat ute i världen som kommer fylla gropen i min kropp och det kommer inte vara lätt att hitta svaret.

“Ibland avskyr jag att våra liv är så förutbestämda.”

“*Ibland?* Prova ‘alltid’”, suckar Embla.

“Jag önskar att jag kunde komma härifrån och leva mitt liv som jag vill och inte utifrån vad någon har kommit fram till efter ett antal tester och övervakningar.”

“Jag vet. Men det är inget vi kan göra något åt, det är som det är. Du vet vad Marcell skulle ha sagt om han var här?”

Embla ställer sig upp. Hennes sandaler klappar mot bryggan då hon går fram och tillbaka på den med armarna bestämt i kors.

“Systemet fungerar, Freija, det finns en anledning till att Ledarna väljer åt oss. Eller vill du att Katastrofen ska upprepa sig? Eller att en ny ska uppstå?” imiterar Embla Marcells dialekt och

hans mörka röst. Jag brister ut i skratt.

“Sjukt likt!”

Egentligen tycker jag att Marcell om någon borde vara emot systemet. Han slets från sin familj och kom till barnhemmet när han var sex år gammal efter att ha misslyckats på Sexårsprovet. Bara för att han inte hade lyckats få tillräckligt bra poäng var det avgjort att han inte skulle klara av skolan. Han kom till Ithmah och fick jobba i hamnen.

Jag ryser vid tanken på att det är en av möjligheterna för mig med – hamnarbete – och ruskar på mig.

“Var ska du ta vägen?” utbrister Embla när jag reser mig upp. “Ska vi gå tillbaka?”

Embla vet svaret innan hon ens hunnit ställa klart frågan eftersom jag förmodligen har den där speciella blicken som avslöjar att jag ska hoppa i vattnet. Embla påpekar det varje gång. Embla tar av sig sandalerna, sätter sig ned på bryggan, doppar fötterna i vattnet och ser på hur jag dyker ned under ytan. Hade det varit en vanlig dag hade hon kanske fått mig att skynda mig innan det blir mörkt, men eftersom det är min födelsedag tänker hon kanske att det inte gör något att jag tar några simtag till. Emblas tjocka, röda hår lyser i solskenet och när hon kisar bort mot horisonten kurar hennes fräkniga, knapprunda näsa ihop sig till en liten boll. Hon märker inte när jag kommer upp på bryggan förrän jag ger henne en kall omfamning.

“Usch, ingen kram! Du är ju alldeles blöt!” tjuter Embla och skrattar. Hon tar tag i min hand istället och klämmer till två gånger. Jag kramar tillbaka två gånger också och ler. Det är vårt sätt att säga “Jag älskar dig”.

Jag går bort till min väska och börjar klä på mig. Jag gillar inte känslan av blött tyg under det torra så jag väntar med t-shirten och låter bikinin torka så gott det går i den sjunkande solen. Jag ser på mina kläder och blir ganska förundrad över hur snygga de är trots att jag har behövt sy dem själv. Apsel lärde oss väldigt tidigt att sy kläder till oss själva och de andra barnen av tyger som då och då kommer till barnhemmet. På så vis sparar vi pengar som vi kan använda till annat. Mat.

Då ser jag något komma flygande i luften. Det är en fågel, men inte någon fågel som jag sett förut. Den är helt gul, nej, inte gul,

utan gyllene. När skymningens strålar träffar den ser den nästan ut att blänka. Fågeln svävar allt längre ner och landar till slut på en av bryggans pålar – precis bredvid Embla som sitter helt oberörd av den. Jag får inte ur mig några ord och vill inte skrika då jag kanske kommer skrämman bort fågeln. Fågeln är ganska stor, som en svan kanske, och den ser ut att titta på mig. Jag blir som hypnotiserad. Aldrig har jag sett en sådan fågel. Jag vill fram och titta på den närmare, men då sträcker den ut sina glittrande vingar, ger ifrån sig ett skri och lyfter från bryggan. Skriet liknar inget ljud jag hört förut. Det låter skrämmande, som om det kom från någon i nöd. Samtidigt väcker ljudet något inom mig, jag känner att det är något viktigt, men inte vad. Som om skriet var ett stridsrop. Fågeln lyfter allt högre och försvinner ut över havet.

Embla märker ingenting.

“Ska vi gå då?” säger hon istället och vänder sin blick mot mig. När hon ser min förmodligen chockade min blir hon genast orolig. “Vad är det? Är det Våktarna?” Jag skakar på huvudet. “Men vad är det då? Hallå? Kookoo!”

“Menar du på allvar att du inte hörde den? Eller såg den?”

“Såg vad?”

Jag tänkte snabbt. Var fågeln där på riktigt? Då bestämde jag mig för att hålla fågeln för mig själv. En hemlighet. Vi två har aldrig haft hemligheter för varandra.

Det var den första och nu, efter så lång tid, finns det fler.

“Såg vad?” upprepar Embla.

“Inget. Ska vi gå? Solen är på väg ned och jag vill inte vara ute när kylan kommer.”

“Du ska kanske inte vara under vattenytan så länge, syster lilla”, retar Embla och slänger en arm runt mig och går bort från viken, ut på ett stort fält.

Vanligtvis brukar stadsbarnen komma ut på fältet och spela med en boll eller andra lekar. Jag brukade gå hit ibland efter skolan för att hänga med mina klasskamrater, men oftast fick jag bara se på. Eller så gick jag ned till bryggan för att ta mig ett dopp i havet. Jag fick bara passa mig för att inte de andra barnen skulle sno mina kläder och gömma dem högt i en palm.

Längs ena sidan av fältet breder en lång mur ut sig och döljer Ithmah. Jag har alltid funderat över varför muren vetter mot det här hållet eftersom det var havet som städerna hade behövts skyddas mot. Den är inte mycket att skryta över heller då den är alldeles rostig och täckt av murgröna på flera ställen. Sen slår det mig att det är på grund av de kraftiga sandstormarna förstås.

Snart breder sig solrosfält ut på båda sidorna om den lilla grusvägen som går från fältet till barnhemmet. Jag älskar solrosorna. Djupt inne i fälten finns hägrar och flamingor som tar skydd i skuggan när de inte är nere vid vattnet.

När jag var liten brukade jag springa rakt ut i fälten. Jag såg hur tusentals fåglar tog sin flykt mot himlen och färgade den rosa. Jag önskar att jag kunde vara lika fri. En känsla jag troligtvis aldrig kommer att få erfa.

Solen har nu gått ned och kvällen är oförlåtligt mörk. Kylan börjar redan kännas påträngande. Både Embla och jag ökar takten. Vägen är familjär och trots att sikten är dålig vet vi exakt hur vi ska gå.

“Jag visste att vi skulle ha gått tidigare”, mumlar Embla för sig själv. Det skulle vara otydligt för vilken annan person som helst, men jag hör exakt varje ord och känner lite dåligt samvete som tog det där extra doppet. Jag vet alltför väl vilka faror som kan lura i mörkret. Vi har hört dem så många gånger: sagor om kattliknande mutanter som kidnappar barn eller otäcka djur som vaknar till på kvällen för att jaga kött till frukost.

Det är bara sagor, intalar jag mig själv men det är svårt. Hjärtat pumpar fortare och fortare och till slut hittar min hand Emblas och vi håller krampaktigt i varandra tills vi ser ljus lite längre fram. Det är barnhemmet. Bara några meter till så är vi hemma. Om vi bara kan hålla ut några meter till så är vi i säkerhet. Vi ska precis ta det första steget på barnhemmets gård då vi hör det.

Skriket.